

1.

„Holky! Já jsem to dostala!“ křičela Simča ještě v běhu směrem k dětskému kolotoči na kraji parku. Svým halasem přeřvala pisklavé vrzání otáčejícího se zrezivělého monstra zrudně ověšeného černovlasou Fany třímajícího zápisník a zrzkou Nikol, které se na krku houpala její všudypřítomná videokamera.

„Hele, už se řítí!“ dloubla Nikol do Fany, labužnický vyfoukla velkou žvýkačkovou bublinu a hledáček kamery namířila na přibíhající kamarádku. Nešlo odolat.

Blondatá hřiva jí vlála v bujném ohonu a obličej jí zářil tak oslnivým úsměvem, že Nikol bezděčně napadlo srovnání jejího kvapného příchodu s průletem Halleyovy komety.

Trojice sedmnáctiletých kamarádek byla opět pohromadě. Fany, budoucí filmová scenáristka, jejíž praštnost se projevovala mimo jiné tím, že obdivovala Karla Hynka Máchu, Nikol, neúnavná kameramanka schopná natočit i milostný příběh Jana Nerudy a Karoliny Světlé, a Simča, herecká hvězda, jejíhož úchvatného nadání si zatím bohužel nikdo nevšiml.

Fany právě zaklapla zápisník a seskočila do písku.

„No... že jdeš,“ ucedila s nespokojeností, kterou Nikol navíc podtrhla významným pohledem na hodinky a hlasitým prásknutím ohromné bubliny, jejíž trosky se jí přilepily na rty a nejbližší okolí.

Fany už chtěla poznamenat, že tohle Nikolino práskání prostě nesnáší, ale rozzářený úsměv udýchané blondýnky ji přinutil reagovat na to, co jí v tuto chvíli připadalo důležitější.

„Simčo...“ pronesla opatrně. „Já jsem netušila, že máš tyhle problémy. Říkala jsi přece, že si necháš napsat antikoncepci.“

„Co? Jakou antikoncepci?“ vykulila Simča oči. „Jo... to jsem říkala, ale jak to souvisí s tím, že jsem dostala tu roli?!“

„Počkej. To jako fakt?“ ožila Nikol a překvapením přestala žvýkat.

„Fakt. Právě letím z castingu. Holky, já jsem tak šťastná!“

Simča se prudce zatočila s rukama nad hlavou, což mělo za následek rozmetání obsahu nezapnuté kabelky do okruhu čtyř metrů.

„Teda, Simi... blahopřeju. Tohle je superúspěch,“ poznamenala Fany nadšeně a shýbla se pro zrcátko, které se kupodivu nerozbilo na rozdíl od nakrápnutého obalu rtěnky.

„Hm, to už bylo,“ mávla nad ním Simča rukou, se smíchem mrskla rtěnkou do tašky a rozhlížela se, kam doletěla lahvička jejího oblíbeného parfému.

„A co je to konkrétně za roli?“ zajímala se Nikol.

„No... ta moje postava vlastně ani nemá jméno,“ přiznala Simča váhavě. „Ale důležitý je, že budu přímo v záběru kamery,“ pokračovala rychle. „A že budu mluvit! Takže žádný komparz jako vy, dámy. Ten asistent říkal, že mě zařadí do kategorie epizodních rolí.“

„Dobrý,“ houkla Nikol uznale. „A co budeš říkat? Máš už scénář?“

„Scénář. Jasně. Kam jsem ho jenom...“

Fany s Nikol pobaveně sledovaly Simčino šacování.

„To je ten scénář tak malej?“ neudržela se Nikol při pohledu na Simču, která se pokoušela narvat prsty s dlouhými perleťově nalakovanými nehty do kapes těsné minisukně.

„No... on to byl... vlastně jen... jeden papír,“ snažila se Simča zadržet dech, aby se dostala do kapes. „Já jsem si ho... složila do takovýho... malýho čtverečku. Uf,“ vydechla, jak se jí konečně podařilo obě kapsy obrátit naruby. Z jedné vypadla sponka a z druhé velká oranžová naušnice ve tvaru mušle. „A hele, tu jsem hledala.“

„A ten scénář máš kde?“ snažila se ji Nikol vrátit do přítomnosti.

„No... to teda nevím.“ Na konci pronesené věty už se v jejím hlase dala rozpoznat rodící se panika.

Fany se pátravě rozhlédla po zemi, pak se shýbla a zpod lavičky vytáhla papírovou zmuchlaninu. Připomínala spíš sežmou-

lanou kuličku než pečlivě složený papír ze scénáře, ale u Simči člověk nikdy neví.

„Nemohlo by to být tohle?“ zeptala se Fany bezelstně.

„Ukaž? Jo, to je ono. Díky bohu! Já si ten svůj text totiž zatím nepamatuju,“ zaradovala se Simča a se zadržným dechem narvala obrácené kapsy zpátky na své místo.

„Tak co to vlastně budeš říkat?“ rozbalovala Fany zmuchlaný list.

„Tohle,“ ukázala Simča hrdě na větu podtrženou tlustým zeleným zvýrazňovačem.

„Už jedou!“ přečetla Fany a obrátila list, na jehož druhé straně civělo bílé prázdno. „A dál?“

„Dál nic. To je celý,“ usmála se blondýnka trochu rozpačitě. Pak, hnuta jakýmsi pocitem zneuznání, začala zvýšeným hlasem vysvětlovat: „Náhodou, abyste věděly, to není jen tak, když má člověk poprvé mluvenou roli. Ten asistent mi zdůrazňoval, že se to musí říct úplně přesně, jak je to ve scénáři. Žádný *už přijeli* nebo *už přijíždějí*. Prostě... jak to tam je... jo. Už jedou. A musí se to pořádně zavolat. Už jedou! Hlasitě. Radostně. S nadšením v hlase. Víte vy vůbec, jak těžký je dát do hlasu to správný nadšení? Už jedoóóu!“

„Kdopak jede, slečno?“ zastavil se u nich jakýsi starší pán zvědavě.

„Cirkus Humberto, dědku,“ zabrblala Simča polohlasem.

Stejně ji slyšel. Až k dalším lavičkám, které byly roztroušené podél cesty, hlasitě nadával, že takhle drzá mládež, jako je teď, za dřívějších časů nebyvala.

Simča seděla na koberci a se vší parádou namáčela do ubrečeného obličje už třetí kapesník.

„Stejně jsi mi to udělal schválně,“ vzlykala vyčítavě a slova se jí v krku lítostí až zadržávala.

„Ano. Schválně. Moc schválně. To proto, že já chtěl ti udělat radost,“ ozval se Manuel nešťastně. „Já vůbec nechápu... co je špatně, že já se pžimluvil u produkčního, když je to známý kamarád.“

„Jenže jsi mi to neměl říkat, chápeš?“ rozbřečela se Simča na-

novo. „Takhle si teď můžu myslet, že mě nevybrali kvůli tomu, jak jsem se jim na castingu líbila, ale z pitomý protekce!“

„Tak promiň,“ ozval se Manuel nasupeně. „Nevím, co znamená to slovo... jak ty to žíkala... protekse, ale jak ty žíkáš pitomý, to už vím, na čem jsem. Tak pžíště nic. Žádný kamarád z ambasády. Že já pitomý se vůbec natěžoval!“

„Obtěžoval!“ opravila ho Simča vztekle. „Nebo taky namáhal. Jak je libo.“

„Jak je libo,“ pokrčil Manuel rameny a obrátil se k počítači, aby dopsal mail domů do Venezuely. Právě měl rozepsaný dopis, že v létě nepřijede, protože chce prázdniny strávit se svou zlatovlasou vichřicí. Vichřicí, jak říkal. Ale zrovna teď si v její blízkosti připadal jako v oku uragánu. Na chvíli zaváhal, jestli by přece jen nebylo lepší podívat se domů za rodiči, dvěma sestrami a za bráchou. Neviděl je rok a půl. Rolandovi bude šestnáct, Isabele sedmnáct... hm, stejně jako Simoně. A nejmladší Benedikta je třináctiletá. Kdyby mu občas neposlala fotku, skoro by ji nepoznal...

Z přemýšlení, které se odvíjelo výhradně v duchu a výhradně v rodné španělštině, ho vytrhlo zlatavé šimrání na rameni. Usmál se. Ale tak, aby to neviděla. A pak se v místě, kde se ho Simča vlasy dotýkala, úplně obyčejně podrbal. Chtěl ji potrestat. Jenom trošku. Trošičku.

„Zlobíš se?“ zašeptala mu do ucha.

„Sí.“

„Mluv česky. Prosím.“

„No hablo checo.“

„No tak,“ zatahala ho laškovně za rovné černočerné vlasy.

Chtěl to vydržet, tvářit se rozzlobeně. Vážně chtěl. Ale se Simčou to nešlo. Tuhle blondatou holku miloval tak moc, že se rozhodl v Čechách zůstat, ačkoliv původně se chtěl jen tak podívat po Evropě a potom pokračovat ve studiích doma v Caracasu.

„A proč ty se nechceš víc učit espaňol? Učím tolik cizích, jen tebe ne.“

„Já budu,“ lísal se Simča. „Slibuju. Až skončí natáčení, tak se do toho pustím.“

„No, to jsem opice,“ odpověděl.

„Opice? Ty, že jsi opice?“ vyprskla smíchy a nechápavě dodala: „A proč?“

„Zvědavý jako opice.“

„Jo tak. A pojedíš se mnou na to natáčení, vid’?“ ujišťovala se honem. „Fany a Nikol jedou taky. I kluky vzali do komparzu. Kata dokonce přijali pro jízdu na koni. Vid’, že pojedíš s námi?“

„Dobře,“ přikývl nakonec Manuel. „Ale žádný šašáky, nebo jak to říkáte, ze mě nikdo dělat nebude. Ani na koni, ani bez koni. Já tam pojedu jen jako doprovod. A jako pozorné oko. Rozumíš? Comprende?“

„Comprende,“ zopakovala snaživě.

Za několik dní je čekala kostýmová zkouška, která konkrétně pro Simonu znamenala menší psychické vykojení. Fany a Nikol jako tuctové komparzistky byly při výběru kostýmu hotové natošup. Každá vyfasovala mírně nabranou sukni do půl lýtek, bílou košili a vestičku vpředu na šněrování. Fany navíc šátek, aby zakryla krátké vlasy. Přídělený kostým pak byl označen jejich kódem a uložen k desítkám dalších.

„Děvčata, hlavně nezapomeňte svoje číslo,“ upozornila je ještě kostymérka a s úsměvem je poslala domů.

„Máme na tebe počkat?“ otočila se Fany na Simonu, která jen bezradně pokrčila rameny.

„Snad radši ne,“ poradila jim kostymérka, když mrkla do papírů. „Tohle může chvíli trvat.“

„Tak my padáme,“ oznámila Nikol Simče a koukala se rychle ztratit, než se kamarádka vzpamatuje a začne žadonit, ať na ni počkají aspoň venku před kostymérnou.

Ostatně paní měla pravdu. Na Simoně si dal hlavní kostymér opravdu záležet, když zjistil, že má být asi půl minuty v záběru přes celý obraz.

„Detail, nebo polodetail?“ houkl na asistentku poté, co jí naidiktoval Simčino identifikační číslo.

„Polo.“

„Hm,“ rozhlédl se po dlouhých řadách tyčí ověšených spoustou dobového šatstva. „Co tohle?“ sundal jedno z ramínek.

Pak si to však rozmyslel, ramínko vrátil zpět na původní místo

a chodil od tyče k tyči. Občas něco přinesl, cíp látky přiložil Simče k obličejí, znovu nahlédl do papírů a s bručením oděv zase odložil. Nakonec se vydrápal na schůdky a na třetí pokus se zmocnil ramínka s bílou košilí, jejíž nabírané rukávy měly výšivku stejné barvy, z jaké byla vyrobena temněčervená šněrovačka.

„Zkuste si to.“

„Není to nějaký malý?“ utrousila Simča s nedůvěřivým pohledem na rozměry nabízeného oděvu.

„Není. A potřebuju v záběru tuhle barvu.“

Simča si povzdychla a celkem bez větších problémů se nasoukala do košile. Zato šněrovačka jí byla očividně těsná přes prsa.

„To nepůjde.“

„To půjde,“ ucedil kostymér a dal se do šněrování s takovým elánem, že Simča vmžiku už jen marně lapala po dechu.

„My... myslím, že omdlím,“ vykoktala po chvíli zděšeně.

„Zvykej si, holka,“ přešel kostymér na tykání. „Při natáčení v tom budeš na place od rána do večera.“

„To ne,“ zaúpěla Simča a v duchu usoudila, že tohle mučení jí za štíhlý pas opravdu nestojí.

Jenže tady bohužel nešlo o štíhlý pas, ale o roli. A kvůli ní byla Simča ochotná třeba zhebnout. Uklidnila se proto a uchýlila se ke krátkému mělkému dýchání. A když jí kostymér přidělil ještě sukni, kterou i přes krutě zatažené břicho sotva dopnula v pase, rozhodla se, že bude v příštích dnech držet dietu. Ne dietu. Hladovku, opravila se v duchu.

„Vlasy zapleteme do copů. S pentlema. Ne abys s nima teď něco dělala, přesně tuhle barvu a dýlku potřebujeme. A až do natáčení žádný ponocování, kouření, drogy a podobný hlouposti,“ instruovala ji asistentka, když Simča už v pohodlných džínách, v kterých si ještě před hodinou připadala naprosto narvaná, opouštěla kostymérnu. „Ve scénáři stojí *holka krev a mlíko*, takže žádný propadlý tváře. Jasný?“

„Jasný,“ přikývla rezignovaně a v duchu přemýšlela, jak zhubnout přes prsa a v pase, aby jí přitom zůstaly roztomilé, mírně naducané tvářičky.

Co delas? pípla jí druhý den Nikolina esemeska.

Nezeru, odpověděla Simča obratem, ale podrobné vysvětlení holkám podala, až když se kvečeru všichni, celá parta včetně kluků, sešli v pivnici U Kata poblíž Staroměstského náměstí k poslední konspirativní schůzce před odjezdem do České Skalice. Tam hodlali strávit nejen dny, které jim předepisoval rozpis natáčení, ale i nějaký čas navíc, kdy chtěli filmový štáb pozorovat aspoň zpozzdáli. A taky si ještě trochu užít prázdnin.

Simča vylíčila anabázi se zkoušením svého kostýmu a potom se už jen smutně dívala, jak se ostatní cpou pečeným kolenem, tlačenkou a nakládánými hermelíny. Nakonec to vzdala a objednala si dva utopence.

„Ať ta debilní šněrovačka třeba praskne,“ zahuhlala plnou pusou. „Přece kvůli jednomu štěku neomdlím hlady.“

„Dobře děláš,“ pochválil ji Manuel. „Já bych nerad tě viděl omdlelou.“

„Máš recht,“ přidala se Nikol. „A stejně, do natáčení je ještě daleko. Na hubnutí času dost.“

„Kvůli nějakému mňouku radši nehubnout vůbec, já myslím,“ poznamenal Manuel starostlivě a nechápavě se rozhlížel po jejich smíchem zrudlých obličejích. „Nono, neudavte se. Co já žekl zase, že vy jak rozkrojený melouny?“